

Det finns heliga platser där horisonten kommer nära och himmelriket snuddar vid jorden. Stiftsgården i Undersvik är en sådan.

Jag bär så många minnen efter mina drygt nio år som anställd på stiftsgården. De skulle kunna fylla en bok. Minnen om hur liv förändrades, vänskap uppstod, engagemang väcktes, tro formades, unga medmänniskor blev betrodda ansvar, tagna i anspråk och växte med förtroendet. Jag minns förstås galna lekar där alla fick vara med, kapellsång som fick väggarna att bägna, godnattkramled som aldrig ville ta slut, förtroenden som delades, tårar som fälldes, ny musik som skapades, gudstjänster som formades, gemenskap som bar den som aldrig förr fått höra till.

Jag minns vuxna på kurs. Arbetslag som fick tid att landa och mötas bortom de låsta rollerna hemma. Fortbildningar som fyllde på kunskap och trygghet i uppdragen. Jag minns retreatar när vi gjorde långa vandringar längs Ljusnans stränder och i tystnad delade måltid vid elden medan tranor och storspov fyllde luften med vår.

Jag minns återträffar för dem som konfirmerats för trettio år sedan och aftonbönen de formade tillsammans med de femtonåringar som just då var konfirmander på gården. Tänk när de upptäckte att de kunde samma sånger och sjöng och sjöng och sjöng.

Jag minns magiska kyrkbåtsroddar i fullmåne och berörande andakter på bryggan, lekfulla upptåg och bubblande bus, fantastiska demonstrationer om konsten att städa ett åttabäddsrum och ett antal nätter då vi letat efter ungdomar på rymmen. Jag minns djupa samtal som brände till på riktigt, möten som påverkat och förändrat livet.

Jag minns lägerhelgerna då återseendet och gemenskapens värme fyllde hela gården.

Jag minns hon som beskrev stiftsgården som sitt enda riktiga hem.

Jag önskar av hela mitt hjärta att stiftsgården i Undersvik får fortsätta vara en missionsstation, ett förklaringsberg, där livet kommer nära och himmelriket får snudda vid jorden. Hemmet med den vida famnen.

Anna Borgert
Pedagog på stiftsgården i Undersvik 2004–2013